

Felillan, amikor a hamu lehull

Egy hónap telt el, aztán még egy. A lányok, akik Icsivel együtt érkeztek, úgy kerültek a kirakatba, mint a zöldségek, amelyeket a sár lemosásával és a levelek kisimításával tettek szalonképessé. Selyemkimonóba öltözve, feltűzött hajjal, megborotvált és púderezett arccal, kifestett ajkakkal már senki sem nézte volna őket szegény, vidéki lányoknak, akiket nemrég adtak el egy bordélyháznak.

Csak Icsi, a szigetről érkezett lány volt az, aki még nem kezdett el dolgozni. Napközben Kogin, Kikumaru, Hanadzsi és Umekicsi mellette írta a táblára a megtanult kandzsikat az iskolában, de esténként már a kinti farács mögött ültek, és elkezdték sorjában fogadni a kuncsaftokat. Icsi ehhez képest az emeleti kis szobájában, mint egy kisbaba, szétvetett karokkal és lábakkal édesdeden aludt. Fogalma sem volt arról, hogy a szomszéd szobában Sinonoménak és az ő *danná*-jának, azaz pártfogójának a lélegzetelállító szexuális együttléte zajlik éppen.

Icsi két évvel volt fiatalabb annál, hogy ügyfeleket fogadjon, de nem csak ez volt az egyetlen oka annak, hogy még nem tették ki a kirakatba. A bordélyház tulajdonosának, Hadzsima Moheinek tervei voltak vele. A prostituáltak különböző rangúak voltak. A hétköznapi társadalomban is léteztek valamiféle női rangok, de a kéjhölgyek között ezek elég egyértelműek és kegyetlenek voltak, mivel pénzbeli érték is kapcsolódott hozzájuk. Az emberi lények osztályokba vannak sorolva. A bordélyházat látogató férfiak természetesen szintén különböző rangúak voltak.

Ahhoz, hogy valamelyikük őt válassza, egy prostituálnak meg kellett felelnie bizonyos normáknak.

Az örömnegyed bejáratánál lévő nagy piros kapun csak olyan férfiak léphettek át, akiknek pénz volt a zsebükben. A kapun túl a város szélén csak pusztaság volt. Ott nem voltak bordélyházak, csupán egy sötét folyó, ahonnan időnként előkerült egy-egy öngyilkos prostituált holtteste. A parton, a fűzfák alatt nők álldogáltak egy vékony tatamiszőnyeggel a hónuk alatt, és megszólították az arra járó férfiakat:

– Gyere egy kicsit, ugorj be hozzám.

Ezeket a legalacsonyabb osztályba tartozó prostituáltakat, akik alkonyatkor jelentek meg, „éjjeli sólymoknak” nevezték. Egy majdnem nincstelen férfi tíz szenért megvehetett egyet közülük, hogy az út szélén letudja vele a dolgát.

A nagykapun belül lehetett valamiféle tetővel ellátott szállást és olcsó nőt szerezni akár már egy jen harminc szenért is. Egy valamivel jobb, ételt és szakét kínáló helyen két-három jen volt a díj. Egy első osztályú bordélyházban az uralkodó oiran – aki a létesítmény nevét viselte – kegyeiért nem volt egyértelműen meghatározott ár. Időnként úgy tűnt, mintha mégis lenne, de persze nem volt igazán, aztán pedig hirtelen kiderült, hogy mégiscsak létezik a pontosan, vasszigorral meghatározott összeg. Voltak különlegesen kivételezett vendégek, akik kizárólagosságot biztosító díjat fizettek, így nem alkalmanként kellett a zsebükbe nyúlniuk. Ők fizették azonban az oiran gondjaira bízott lányok és kiségitők ellátását, és az oiran fényűző életmódjának minden egyéb költségét. Az ételeket, amiket Icsi evett, a ruhákat, amiket viselt, és a szabadidőt, amit élvezhetett, mind-mind Sinonome pártfogója fizette.

Hadzsima Mohei álma az volt, hogy olyan kiváló luxus-kurtizánokat, olyan vezető szerepre alkalmas élgárdát ne-

veljen ki, amelynek tagjai az ágyban titkos technikákkal a mennybe tudják repíteni a vendéget, az ágyon kívüli időt pedig olvasással, művelődéssel töltsék, és a költészet, valamint a művészetek – köztük a tánc és a teaszertartás – terén való jártasságukkal bővíljék el a társaságukban lévő embereket.

Ami egy oirant mindenekelőtt megkülönböztetett a többi kurtizántól, az a teste volt, amivel a születésekor meg lett áldva. A szépség és a jó egészség természetesen fontos volt, de ennél sokkal lényegesebb, hogy milyen a nemi szerve. Mohei a „jó”, „közepes” és „elégséges” besorolást használta. Az „elégséges” alatti „alsóbbrendű” viszont természetesen kizáró ok. A „jó” fölött volt a két legmagasabb osztályzat, a „kiváló” és a „kivételes”. Icsi a „kivételes” osztályzatot kapta.

– Ki gondolta volna? Az a lány olyan, mint egy hegyi vadmajom... – mondta hitetlenkedve Tosze, a bordélyház nagyasszonya. Csak a férje, Mohei tudta ezt a döntést meghozni, aki az első napon személyesen értékelte Icsi testét. – Mostantól nem rohángálhatsz mezítláb, mint egy majom, vagy mint egy kutya vagy macska – parancsolta Tosze Icsinek, miközben nézte, ahogy a lány a Sinonome szobája előtti padlót mossa. – Csináld meg mindent, amit az oiran mond, és tanuld meg tőle amit csak lehet.

Toszéban még a lány testtartása is szánalmat keltett. Ennek a gyereknek mindig felkúszott a fenéke, ha lejjebb hajtotta a fejét. Akár egy kutyának.

– Guggolj le, amikor a padlót mosod! – szólt rá, miközben ráütött Icsi felhúzott hátsójára.

– Tanuljak tőle? – kérdezett vissza Icsi bizonytalanul, miközben a kezei megpihentek egy pillanatra. – Mit tanuljak tőle?

– Hát, hogy miként kell takarítani, járni és beszélni, hogyan kell varrni és olvasni, elvégezni a teaszertartást és

verseket írni. Mindent és még annál is többet! – sorolta Sinonome a szobából, mintha csak valami dalt énekelt volna.

– Miért kellene nekem mindezt megtanulnom?

– Mert többet kell tudnod, mint egy átlagos lánynak.

Icsi nem tudta megérteni. Miért lenne szüksége egy örömlánynak ilyen bonyolult ismeretekre? Mit remélhetett, hogy mi lesz belőle? Egy kalligráfiában és költészetben jártas kurtizán műveltebb lehetne, mint az oiranok *dannái*-nak a feleségei. Icsi félelmetesnek és visszataszítónak találta az ilyen nőket. Mit kezdene magával, ha ilyené válna?

Icsi anyja ügyesen fogott halat és kagylót a tengerben, de a partra kiérve azt sem tudta, hogyan kell az emberekkel beszélni. Egyszerűen nem volt szükség kommunikációra, és semmit sem tudott az olvasásról vagy az írásról. Az ilyen tudás ott nem szolgált volna semmire.

– De az én anyám soha nem kapott pénzt senkitől – mondta Icsi, miközben szünetet tartott a takarításban, és felnézett Sinonoméra, akinek a tejfehér bőre még mindig egy tintahalra emlékeztette. Icsi anyja nem volt rabságban. – És mégis ő tartotta el apámat és minket is.

Az anyja nem költött magára pénzt, de etette a családját. Sőt, a bűvárnők, vagyis az amák általában többet kerestek, mint a férjük. Icsi egyáltalán nem tartotta szánalmasnak az anyja életét a testüket óránként áruló prostituáltakéhoz képest.

Sinonome, aki kedves volt, és csak ritkán dühös, most gúnyosan elvigyorodott.

– Á, értem! Akkor az anyád „ingyen” csinálja? Szegénykém... Egész nap dolgoznia kell feketére égve a napon, ráadásul éjjel meg az apáddal kell hálnia, de nem kap érte egy vasat sem? – kérdezte elképedve.

Finom, sápadt és fénylő arcával, a csodálkozástól tágra nyílt szemeivel Sinonome egyre inkább hasonlított egy fehér óriástintahalra.

– Figyelj rám, Őzgida! Jegyezd meg: egy prostituált csak a megbeszélte ideig szórakoztatja az ügyfelet. Ezt hívják szerződésnek. Amikor az idő letelik, az ügyfél távozik, és kész. Akkor már csak annyi a dolgunk, hogy különbözőbb érzelmek nélkül eltegyük a futont. A hátralévő időben csak a saját testünkben vagyunk. Szerintem senki sem élvez akkora szabadságot a világon, mint egy prostituált.

Icsi kezdte elhinni, hogy Sinonoména igazán lehet, a gondolattól szédülni kezdett. Sinonome még előrébb hajolt, és folytatta.

– A világ feleségeinek viszont állandóan, egész nap ki kell szolgálniuk a férjüket. A férj akkor fekteti le a feleségét, amikor csak kedve tartja, de egy vasat sem fizet neki. Az asszony kénytelen gyereket szülni és dolgozni, mint egy tenyészkanca, a kancák azonban nem kapnak fizetést, talán csak egy kis ételmet. Mondd csak, a te anyád miben különbözik egy tehéntől? – Icsi nem tudott megszólalni, de magában némán és hevesen tiltakozott. Sinonome csak okoskodott: az anyja barna arcbőrével, kis kemény gyümölcsökhöz hasonló mellével és feszes, sovány csípőjével olyan volt, mint egy hal alakjába bújt tündér. Semmiben sem hasonlított egy tehenre. Sőt, a teheneket az orruknál fogva vezették a gazdáik, az anyját viszont soha nem irányította az apja. Épp, hogy az anyja volt az, aki vezette őt.

Sinonome ügyesen bánt a szavakkal, okos nő volt. Icsi egyre azon tűnődött, vajon ki volt okosabb: Sinonome vagy a tanárnő, Akae Tecuko?

Icsi nagyon sok írásjegyet elsajátított már. Le tudta írni az „őz” kandzsiját, ami a saját nevében szerepelt, az „ezüst”-ét is, ami Koginéban, és a *kiku*, vagyis a „krizantém” jelét is, ami pedig Kikumaruéban. De a tanítójuk nevében szereplő *tecu*, vagyis „vas” kandzsija már meghaladta a képességeit.

– Nem kell tudnod leírni a nevemet – mondta Tecuko, kimonója ujját szokás szerint szépen felkötve. – Olyan szavakat kell megtanulnotok, amelyek szükségesek az életekben.

A kedvelt ügyfeleknek szóló levelek megírásához szükséges jelek voltak azok, amelyek egy prostituált számára hasznosak voltak. Ha egy nő írása úgy nézett ki, mint valami macskakaparás vagy mint a tekergődző giliszták, az visszataszította volna az ügyfelet. Ha azonban egy biztos kuncsaft vállalta, hogy kiváltja a nő adósságait és feleségül veszi, akkor könnyen megeshetett, hogy az illető egy gazdag kereskedő második felesége lett. Az oktatás felvértezhethet egy prostituáltat arra, hogy új életet kezdjen.

Az örömnegyedben naponta járt egy postás, aki összegyűjtötte és kézbesítette a nők leveleit. Sinonome, Mura-szaki és más magas rangú kurtizánok naponta négy-öt levelet írtak gyönyörű külalakkal – természetesen szerelmes leveleket. Sinonome minden reggel hangosan felolvasta, amit leírt a papírtekercsre, mondván, ez segít neki megállapítani, hol volt esetlen vagy ismétlődő a megfogalmazás.

Mióta az aratóhold éjszakáján elváltunk egymástól, a szívem nehéz, az elmém pedig távolról sem napsugaras. Azon tűnődöm, miért van így? Könyörgöm, ezentúl kíméljen meg a látogatásaitól a ragyogó holdsugaras estéken. Szerelmesek búcsújához jobban illik a koromsötét éjszaka, azt hiszem. A vaksötétben semmi sem látszik, az elválás után is csak a vaksötét marad, ahogy egyedül a szobámban is vaksötétség borít el. Úgy tervezem, hogy a szívem sötétségét az életem végéig magamhoz szorítva élek tovább.

Alig várom, hogy újra meglátogasson. Minden egyes nap ezer évnek tűnik ön nélkül.

Sinonome

– Hazugság! – gondolta Icsi magában, és legszívesebben kiöltötte volna a nyelvét. Nem értette az összes szót, de tudta, hogy mennyire terjengős, emiatt ő érezte kínosan magát. Sinonome utált minden sötét és komor dolgot. Olyan nő volt, aki az élete minden pillanatában vidámnak tűnt, a hangja még akkor is olyan volt, mint egy kanárié, amikor épp sírt. Hozzá a fényes, tökéletesen kerek telihold illett. Icsi arra gondolt, hogy ha az oiran ügyfele éppen teliholdkor jönne, akkor a következő telihold láttán biztosan eszébe jutna a nő arca, és nem tudná megállni, hogy ne látogassa meg újra.

– Milyen volt? – kérdezte tőle Sinonome az íróasztalra támaszkodva, miközben az ecset végét a szájában tartotta.

– Nem rossz – felelte pimaszul Icsi.

Sinonome felsóhajtott.

– Nagy kihívás egy szerelmes levelet írni. Mindenképpen el kell képzelned valakit, akit szeretsz, miközben írod. Ez a titok.

Icsi értetlenül pislogott, de eszébe jutott valami.

– Én is írtam egyet – mondta, elszaladt a szobájába, majd jókedvűen visszahozott egy darab papírt.

– Nocsak, nocsak! – csodálkozott Sinonome. – Gyerünk, olvasd fel nekem!

– Igenis.

Icsi újra leült, elkezdte hangosan felolvasni.

*Felillan az arcod, amikor a hamu le hull,
te vagy a tenger ura.
Ha ember lennél, igazán szép lennél.*

A levél Icsi saját tájszólásában íródott, így Sinonome számára csupán halandzsának tűnt.

– Egy kukkot sem értettem belőle – rázta a fejét. – Ki a fenének írtad?

– Egy hatalmas tengeri teknősnek odahaza.

Sinonome becsukta a száját. Ugyan a pártfogásába vette a lányt, de mikor tanul meg valaha is úgy beszélni, mint egy emberi lény? A gazdájuk szerint a lenti, a szoknyája alatti szája csúcsminőségű, de a fenti, az reménytelen!

Arra gondolt, hogy ha valakinek olyan zagyva az írása, mint Őzgidának, akkor az öreg portásnak helyette kell megírnia a leveleit. Akárcsak Akae Tecuko, a portás is a samurájok osztályához tartozott, emiatt az írásmódja merev és hivatalos volt, így aligha lehetett alkalmas szerelmes levelek írására. A „Szerellemmel gondolok rád, nagyon hiányzol és visszavágyom hozzád” helyett például azt írta:

A napjaimat fokozott ürességben élem, üdvözlöm ama gondolatot, hogy mielőbb újfent láthatom önt!

A portás szolgálatait így csak olyan prostituáltak vették igénybe, akik még tökéletesen írástudatlanok voltak.

Egyik délután az írásórán Tecuko átolvasta a diákok naplóját.

Már ránézésre is felismerte az apró, vonagló betűkkel írt kusza sorok szerzőjét. Csakis Aoi Icsi lehetett, a lányka a szigetről.

Július 1.

Az én anyám kagylókat és halakat gyűjt a tengerben.

Ő szülte a bátyámat, a nővéremet, engem, az öcsémet és a húgomat.

Keményen dolgozik, mindannyiunkat etet.

*Ha ő olyan, mint egy tehen vagy egy ló,
akkor szerintem a tehenek nagyszerűek.*

Tecuko halványan elmosolyodott.

Kumamotoán kívül Tecuko csak Hakatát és Tokiót ismerte, még akkoriból, amikor ez utóbbit Edónak hívták, így

nem tudta elképzelni, hogy egy Kjúsúnál délebbre fekvő szigeten milyen lehet egy ama. Az elméje egy félmeztelen nő ködös alakját idézte fel, vizes, fekete hajjal, de a nőnek nem volt arca.

– Aoi Icsi – szólt oda Icsinek, aki éppen kandzsikat írt az asztalánál. – Egy emberanya nem ugyanaz, mint egy tehén.

– Igen, de az oiranom azt mondta.

– Az oiranod valószínűleg még sosem látott tehenet vagy lovat.

Tecuko a homlokát ráncolva Icsi naplójának következő oldalára lapozott.

Július 2.

Egy ló húzta a nehéz terhet az úton.

Az oiranom meglátta, és azt mondta

„Ó, milyen keményen dolgozik a ló! Mindannyian egyformák vagyunk.”

Milyen igaz.

Mindenféle munka van a világon,

olyan is, amit a lovak nem ismernek.

Tecuko röviden felnevetett.

Némi együttérzést érzett Sinonome iránt, amiért állandó megfigyelés alatt kell tartania egy olyan éles szemű lányt, mint Icsi.

– Aoi Icsi. Próbálj meg szebb dolgokat találni, és arról írd – javasolta Tecuko. – Egy prostituált szerelmes leveleiben kell hogy legyen bizonyos báj.

– Nézzétek meg a kertben nyíló virágokat! Hortenzia, léggömbvirág, liliom, verbéna, csodatölcsér, gardénia, hangavirág. Ha megtanuljátok leírni ezeket a nehéz, de gyönyörű jeleket, nagyban növeli majd a leveleitek érzelmi mélységét.